

Testamentit ja perinnöt

»Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, missä koi ja ruoste raiskaa ja missä varkaat murtautuvat sisään ja varastavat. Vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta.» Matt. 6:19, 20. Itsekkyys on synti, joka tuhoaa sielun. Siihen liittyy myös ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta. Jumala on kaiken omistaja. Kaikki saamamme menestys on jumalallisen hyvyyden ja rakkauden seuraus. Jumala on suuri ja runsaskätinen Antaja. Jos Hän vaatii takaisin osan siitä runsaudesta, minkä Hän on antanut meille, ei Hän meidän lahjoistamme rikastu, sillä Hän ei tarvitse meiltä mitään, vaan Hän toimii näin antaakseen meille tilaisuuden harjoittaa itsemme kieltämistä, sekä osoittaa rakkautta ja myötätuntoa lähimmäisiämme kohtaan ja tullaksemme siten korkealle korotetuiksi.

Jokaisena aikakautena aina Aadamin päivästä meidän päiviimme asti Jumala on ilmoittanut oikeutensa ihmisen omaisuuteen sanomalla: Minä olen maailmankaikkeuden oikeutettu omistaja; uhraa sen tähden minulle ensihedelmäsi, tuo minulle uskollisuuden lahjasi, palauta minulle omani ja tunnusta siten, että minä olen ylin Hallitsija, niin sinä saat nauttia runsaista lahjoistani, ja minun siunaukseni on tuleva osaksesi. »Kunnioita Herraa antamalla varoistasi ja kaiken satosi parhaimmista.» San. 3:9.

Jumalan vaatimukset ovat ensimmäisellä sijalla. Me emme tee Hänen tahtoaan, jos uhraamme Hänelle sen, mikä on jäänyt jäljelle tuloistamme, kun olemme ensin täyttäneet kaikki omat kuvittelemamme tarpeet. Ennen kuin olemme käyttäneet mitään osaa ansiostamme, meidän tulee erottaa siitä ja antaa Hänelle Hänen vaatimansa osa. Vanhan liiton aikana annettiin kiitosuhrin alati palaa alttarilla osoittamassa ihmisen loputonta velvoitusta Jumalalle. Jos saamme menestystä ajallisissa toimissamme, se on Jumalan siunausta meille. Osa näistä tuloista on uhrattava köyhille, ja suuri osa on käytettävä Jumalan työhön. Kun olemme luovuttaneet Jumalalle Hänen vaatimansa osan, niin Hän siunaa ja pyhittää loput omaan käyttöömme. Mutta kun ihminen ryöstää Jumalalta pidättäen Häneltä sen, minkä Hän

vaatii, tulee kirous kaiken osaksi.

Jumala on asettanut ihmiset välikappaleikseen, joiden avulla Hänen lahjojensa tulee virrata sen työn ylläpitämiseksi, jota Hän suorittaa maan päällä. Hän on uskonut heille omaisuutta käytettäväksi viisaasti, ei varastoitavaksi itsekkäästi eikä kulutettavaksi tuhlaavasti ylellisyyteen eikä itsekkään mielihyvän tavoitteluun vaatteilla ja kotien kaunistelulla. Hän on uskonut heille varoja, joilla ylläpitää Hänen palvelijoitaan heidän toimiessaan saarnaajina ja lähetystyöntekijöinä sekä tukea niitä laitoksia, jotka Hän on perustanut keskuuteemme.

Niiden, jotka riemuitsevat kalliissa totuuden valossa, tulee tuntea palavaa halua lähettää sitä kaikkialle. On joitakin uskollisia lipunkantajia, jotka eivät milloinkaan peräydy velvollisuudestaan eivätkä pakene vastuunalaisuuttaan. Heidän sydämensä ja kukkaronsa ovat aina avoinna vastaamaan jokaiseen Jumalan työn edistämiseksi esitettyyn varojen pyyntöön. Jotkut näyttävät tekevän enemmänkin kuin heidän velvollisuutensa vaatii, ikään kuin he pelkäisivät menettävänsä tilaisuuden sijoittaa osansa taivaan pankkiin.

On toisia, jotka pyrkivät tekemään niin vähän kuin mahdollista. He tallettavat tarkoin aarteensa, tai tuhlaavat varojaan omiin hankkeisiinsa antaen vain mitättömän määrän Jumalan työn tukemiseksi ja senkin vastahakoisesti. Jos he tekevät sitoumuksen tai lupauksen Jumalalle, niin he myöhemmin katuvat sitä koettaen paeta maksua niin kauan kuin vain voivat, tai luopuvat siitä kokonaan. He tekevät kymmenyksensä niin pieniksi kuin mahdollista, ikään kuin he pelkäisivät, että kaikki minkä he palauttavat Jumalalle, on mennyttä. Eri laitoksemme saattavat joutua taloudellisiin vaikeuksiin, mutta tämä ihmisluokka toimii ikään kuin olisi samantekevää menestyvätkö ne vai ei. Ne ovat kuitenkin juuri niitä välikappaleita, joiden avulla Jumala valaisee maailman.

Vanhukset taloudenhoitajina

Nämä laitokset eivät ole kuten muut samantapaiset laitokset saaneet vastaanottaa lahjoituksia ja testamentteja. Siitä huolimatta Jumala on antanut niille suurta menestystä ja siunausta sekä tehnyt niistä välikappaleita, jotka tekevät paljon hyvää. Keskuudessamme on

vanhuksia, joiden koetusaika pian päättyy, mutta koska ei ole täysin valveutuneita henkilöitä, jotka huolehtisivat siitä, että näiden hallussa olevat varat saataisiin Jumalan työn edistämiseksi, ne menevät saatanan palveluksessa olevien käsiin. Nämä varat he olivat saaneet Jumalalta vain lainaksi, jotta he palauttaisivat ne Hänelle, mutta yhdeksässä tapauksessa kymmenestä nämä veljet siirtyessään vanhuuden lepoon käyttävät Jumalan omaisuuden sellaisiin tarkoituksiin, jotka eivät voi kirkastaa Häntä, sillä ei yksikään dollari siitä tule milloinkaan Herran varastoaittaan. Joissakin tapauksissa näillä näennäisesti hyvillä veljillä on ollut pyhittymättömiä neuvonantajia, jotka antoivat neuvojaan omalta näkökulmaltaan välittämättä Jumalan tahdosta. Omaisuutta testamentataan usein lapsille ja lastenlapsille vain heidän vahingokseen. He eivät rakasta Jumalaa eivätkä totuutta, minkä vuoksi kaikki nämä Herralle kuuluvat varat siirtyvät saatanan riveihin hänen valvontaansa. Saatana on paljon valppaampi, kaukonäköisempi ja taitavampi keksimään keinoja varojen hankkimiseksi itselleen kuin meidän veljemme turvaamaan Herran omaisuuden Hänen työhönsä. Jotkut testamentit on tehty niin vaillinaisesti, etteivät ne täytä lain määräyksiä, ja sen vuoksi Jumalan työ on menettänyt tuhansia dollareita. Veljiemme tulisi Jumalan uskollisina työntekijöinä tuntea vastuuta syventyä tähän asiaan voidakseen turvata Herralle Hänen omansa.

Monet toimivat tässä asiassa tarpeettoman hellävaraisesti. Heistä tuntuu, että he astuvat kielletylle alueelle ryhtyessään vanhuksien tai sairaitten kanssa kajoamaan omaisuusasiaan saadakseen tietää, mihin he ovat aikoneet käyttää varansa. Mutta tämä velvollisuus on aivan yhtä pyhä kuin sanan saarnaaminen sielujen pelastukseksi. Siinä on mies hallussaan Jumalan varoja ja omaisuutta. Hänen taloudenhoitonsa on päättymäisillään. Sijoittaako hän Jumalalta Hänen työhönsä lainaksi saamansa varat jumalattomien ihmisten käsiin vain sen vuoksi, että he ovat hänen sukulaisiaan? Eikö kristittyjen tulisi olla kiinnostuneita ja huolissaan niin ihmisen tulevasta menestyksestä kuin myös Jumalan työn eduista, jotta he käyttäisivät oikein Herransa varoja, niitä talenteja, jotka Hän on lainannut heille käytettäväksi viisaasti? Aikovatko hänen läheisyydessään olevat veljet, jotka näkevät hänen olevan siirtymäisillään pois tästä elämästä, olla kajoamatta asiaan,

vaikka he huomaavat hänen ryöstävän Jumalan varastoaitasta? Se olisi kauhea menetys hänelle itselleen samoin kuin Jumalan työlle, sillä luovuttamalla varansa niiden käsiin, jotka eivät välitä Jumalan totuudesta, hän käärisi ne kokonaan liinaseen ja kätkisi maahan.

Herra tahtoo, että Hänen palvelijansa luovuttavat varansa vielä niin kauan kuin he itse pystyvät siihen. Jotkut saattavat kysyä: »Onko meidän nain ollen luovuttava kaikesta mitä meillä on?» Kenties meitä ei nyt vaadita siihen, mutta meidän täytyy olla halukkaat tekemään niin Kristuksen asian tähden. Meidän täytyy tunnustaa, että kaikki omaisuutemme ehdottomasti kuuluu Hänelle sijoittamalla sitä anteliaasti Hänen työnsä edistämiseksi, milloin sitä vain tarvitaan.

Jotkut sulkevat korvansa, kun pyydetään varoja lähetyssaarnaajien lähettämiseksi ulkomaille ja totuuden painattamiseksi ja levittämiseksi yli koko maailman kuten syksyn lehtiä. Sellaiset puolustavat ahneuttaan ilmoittaen teille, että he ovat järjestäneet asiansa niin, että he kuollessaan voivat tehdä hyvää. Testamentissaan he ovat ottaneet huomioon Jumalan työn. Sen vuoksi he elävät saita elämää ryöstäen Jumalalta kymmenyksissä ja uhrilahjoissa, ja testamentissaan he palauttavat Jumalalle ainoastaan pienen osan siitä, minkä Hän on lainannut heille, samalla kun hyvin suuri osa menee omaisille, jotka eivät lainkaan välitä totuudesta. Tämä on pahinta ryöstöä. He eivät ryöstä Jumalalta ainoastaan koko elämänsä ajan sitä, mikä oikeudenmukaisesti kuuluu Hänelle, vaan tekevät samoin myös kuollessaan.

Viivyttelyn mielettömyys

On täysin mieletöntä lykätä tuonnemmaksi valmistautuminen tulevaan elämään, kunnes nykyisen elämän melkein viimeinen hetki on käsissä. On myös suuri erehdys jättää vastaamatta Jumalan pyyntöihin Hänen vaatiessaan lahjoja työnsä tukemiseksi, kunnes aika tulee, jolloin joudut siirtämään taloudenhoitosi toisille. Kenties eivät ne, joille sinä olet uskonut varasi, käytä niitä yhtä hyvin kuin sinä. Miten varakkaat ihmiset uskaltavat panna niin paljon alttiiksi! Ne, jotka järjestävät testamenttinsa vasta kuolinhetkenään, luovuttavat omaisuutensa ennemmin kuolemalle kuin Jumalalle. Niin tehden monet

toimivat aivan vastoin Jumalan suunnitelmaa, jonka Hän on selvästi esittänyt meille sanassaan. Jos he aikovat tehdä hyvää, heidän täytyy tarttua nykyhetken kultaisiin tilaisuuksiin ja toimia kaikella voimallaan, ikään kuin he pelkäisivät menettävänsä edulliset tilaisuutensa.

Ne, jotka laiminlyövät tietoiset velvollisuutensa välittämättä Jumalan vaatimuksista heihin tässä elämässä, ja jotka rauhoittavat omaatuntoaan tekemällä laskelmia ja testamenttinsa vasta kuolinhetkenään, eivät tule saamaan mitään tunnustusta Mestariltaan ja jäävät myös palkkaa vaille. He eivät kieltäneet itseään, vaan pitivät itsekkäästi varojaan hallussaan niin kauan kuin voivat luopuen niistä vasta kuoleman tullessa vaatimaan niitä. Sen, minkä monet lykkäävät kuolinhetkeensä, he tekisivät niin kauan kuin heillä vielä on voimakas ote elämään, jos he olisivat todellisia kristittyjä. He uhraisivat silloin itsensä ja omaisuutensa Jumalalle, ja Hänen taloudenhoitajinaan he tuntisivat mielihyvää suorittaessaan velvollisuutensa. Huolehtimalla itse omaisuutensa vastaisesta käytöstä he voisivat täyttää Jumalan vaatimukset heihin, sen sijaan että he siirtävät vastuunalaisuuden toisille.

Meidän tulee pitää itseämme Herran omaisuuden taloudenhoitajina ja Jumalaa sen ylimpänä omistajana, jolle meidän tulee luovuttaa Hänen omansa silloin, kun Hän sen vaatii. Kun Hän tulee takaisin saamaan omansa korkoineen, tulevat ahneet huomaamaan, että he sen sijaan että olisivat kartuttaneet heille uskottuja talenteja, ovatkin hankkineet itselleen hyödyttömälle palvelijalle luetun tuomion.

Herra on tarkoittanut, että Hänen palvelijoittensa kuolemaa tulee pitää menetyksenä sen hyvän vaikutuksen tähden, jonka he ovat tehneet antamalla auliisti monia lahjoja huolehtien siten Jumalan varastoitan tarpeista. Kuolinhetken jälkisäädökset ovat kurja korvaus elävälle hyväntekeväisyydelle. Jumalan palvelijoiden tulee joka päivä tehdä testamenttinsa suorittamalla hyviä tekoja ja antamalla vapaaehtoisia uhrilahjoja Jumalalle. Heidän ei tule supistaa Jumalalle antamaansa määrää niin pieneksi, että se on epäsuhteellinen siihen osaan, jonka he käyttävät omiin tarkoituksiinsa. Laatiessaan joka päivä testamenttinsa he tahtovat muistaa niitä kohteita ja ystäviä, joihin he ovat eniten mieltyneet. Heidän paras ystävänsä on Jeesus. Hän ei pidättänyt heiltä

edes omaa henkeään, vaan tuli heidän tähtensä köyhäksi, jotta he Hänen köyhydestään voisivat rikastua. Sen vuoksi Hän on sen arvoinen, että Hänelle annetaan koko sydän, koko omaisuus ja kaikki, mitä heillä on ja mitä he ovat.

Mutta monet tunnustus kristityt hylkäävät Jeesuksen tähän elämään asettamat vaatimukset ja häpäisevät Häntä antamalla Hänelle vain mitättömän määrän kuolinhetkenään. Muistakoot kaikki tähän ryhmään kuuluvat, ettei tällainen Jumalalta ryöstäminen ole hetken mielijohteesta suoritettu teko, vaan hyvin harkittu suunnitelma, jonka he aloittavat sanoilla: »Täysissä sielunvoimissa». Petettyään Jumalan asiaa koko elämänsä ajan he jatkavat petostaan kuolemansa jälkeenkin. Ja sen he tekevät kaikkien sielunvoimiensa suostumuksella. Sellaiseen testamenttiin monet tyytyvät omaksuen sen ikään kuin viimeiseksi turvakseen. Heidän testamenttinsa on osa heidän valmistautumisestaan kuolemaa varten, ja se on laadittu niin, ettei heidän omaisuutensa häiritsisi heitä heidän viimeisinä hetkinään. Voivatko tällaiset mielihyvin ajatella sitä hetkeä, jolloin heitä vaaditaan tekemään tili taloudenhoidostaan?

Meillä kaikilla tulee olla runsaasti hyviä tekoja, jos mielimme päästä osallisiksi tulevasta, iankaikkisesta elämästä. Kun oikeus istuu tuomiolle ja kirjat avataan, maksetaan jokaiselle ihmiselle hänen tekojensa mukaan. Seurakunnan jäsenluettelossa on monta sellaista nimeä, joiden kohdalle taivaan kirjaan on merkitty ryöstöä. Elleivät tällaiset tee parannusta ja ryhdy Mestarinsa hyväksi suorittamaan epäitsekästä hyväntekeväisyystyötä, he tulevat aivan varmasti saamaan uskottoman palvelijan tuomion.

Usein sattuu, että kun toimiva liikemies kuolee yhtäkkiä saamatta mitään varoitusta etukäteen, huomataan hänen liiketoimiaan tutkittaessa, että ne ovat mitä surkuteltavimmassa tilassa. Pyrkiessään selvittämään hänen varojaan ja velkojaan asianajaja ottaa palkkiokseen suuren osan hänen omaisuudestaan, ellei kokonaan, samalla kun hänen vaimoltaan, lapsiltaan ja Kristuksen asialta ryöstetään heille kuuluva osuus. Sitä vastoin ne, jotka uskollisesti hoitavat Herran varoja, ovat aina täysin selvillä taloudellisesta tilastaan, ja älykkäitten ihmisten tavoin he ovat valmistautuneet minkä sattuman varalta tahansa. Jos

heidän koetusaikansa sattuisi päättymään yhtäkkiä, eivät he jättäisi niin suuria pulmia niille, jotka kutsutaan selvittämään heidän pesäänsä.

Monia ei askarruta testamentin tekeminen niin kauan kuin he vielä ovat terveitä. Mutta veljiemme tulisi ryhtyä varokeinoihin tässä suhteessa. Heidän tulee olla selvillä sellaisten henkilöitten taloudellisesta tilasta sallimatta sen vaikeutuvan. Veljien tulee järjestää heidän omaisuutensa siihen kuntoon, että he voivat luopua siitä minä hetkenä tahansa.

Testamentit tulee laatia sillä tavalla, että ne täyttävät lain määräykset. Sen jälkeen kun ne on laadittu, ne saattavat pysyä sellaisinaan vuosikausia tuottamatta mitään vahinkoa kellekään, vaikka testamentin tekijät jatkuvasti antaisivat lahjoituksia sitä mukaa kuin työ vaati Veljet, kuolema ei koittaa teitä päivääkään aikaisemmin sen tähden, että olette tehneet testamenttinne. Jos testamenttaatte omaisuuttanne sukulaisillenne, pitäkää varanne, ettette unohda Jumalan työtä. Te olette Hänen välikappaleitaan, joiden hallussa on Hänen omaisuuttaan; ja teidän tulee asettaa ensimmäiselle sijalle Hänen vaatimuksensa. Tietenkään teidän ei tule jättää vaimoanne ja lapsianne puutteeseen, vaan teidän tulee huolehtia heidän toimeentulostaan, jos he ovat puutteenalaisia. Mutta älkää vain sen vuoksi, että maailman tapa niin vaatii, merkitkö testamenttianne pitkää riviä sukulaisia, jotka eivät ole avun tarpeessa.

Pidettäköön aina mielessä, ettei nykyinen itsekäs järjestelmä omaisuuden luovuttamisesta toiselle vastaa Jumalan suunnitelmaa, vaan että se on ihmisten keksimä. Kristittyjen tulee olla uudistajia ja hajottaa tämä nykyinen järjestelmä, niin että he saattavat testamenttinsa laatimisen aivan uusille urille. Muistakaa aina, että te käsittelette Herran omaisuutta. Jumalan tahto toimii lakina tässä asiassa. Jos joku ihminen esim. olisi valinnut sinut panemaan täytäntöön hänen testamenttinsa määräykset, etkö sinä tarkkaan tutkisi hänen testamenttiaan, ettet vaan käyttäisi väärin pienintäkään osaa hänen omaisuudestaan? Taivaallinen Ystäväsi on uskonut sinulle omaisuuttaan ja ilmoittanut sinulle tahtonsa, miten se on käytettävä. Jos tätä testamenttia tutkitaan sydämessä epäitsekäästi, ei Jumalalle kuuluvaa käytetä väärin. Jumalan työ on joutunut häpeällisen laiminlyönnin

kohteeksi, vaikka Hän on uskonut ihmisille riittävästi varoja kaikkia tilanteita varten. Jos heillä vain olisi kiitollinen ja kuuliainen sydän, he toimisivat toisin.

Tehkää jatkuvasti viisaita lahjoituksia

Älkööt ne, jotka ovat tehneet testamenttinsa, ajatelko ettei heillä sen jälkeen ole enää mitään velvollisuuksia, vaan toimikoot edelleenkin ja käyttäkööt heille uskottuja talenteja Jumalan työn edistämiseksi. Jumala on laatinut suunnitelmia, jotta kaikki voisivat viisaasti sijoittaa varansa. Hän ei ole päättänyt ylläpitää työtään ihmeillä, sillä Hänellä on joitakin uskollisia taloudenhoitajia, jotka käyttävät varansa taloudellisesti Hänen työnsä edistämiseksi. Sen sijaan että itsensäkieltäminen ja hyväntekeväisyys olisivat poikkeuksia, niiden tulee olla sääntönä. Jumalan työn kasvavat tarpeet vaativat varoja. Jatkuvasti meille tulee omasta maastamme ja ulkomailta kirjeitä, joissa pyydetään sanansaattajia tuomaan heille valoa ja totuutta. Se vaatii jatkuvasti enemmän työntekijöitä ja enemmän varoja heidän ylläpidokseen.

Ainoastaan vähäinen määrä varoja virtaa Herran varastoaittaan käytettäväksi sielujen pelastukseksi, ja sekin on saatu suurten ponnistusten kautta. Jos kaikkien silmät avautuisivat näkemään, miten vallitsevaksi tullut ahneus on estänyt Jumalan työn etenemistä, ja miten paljon enemmän olisi voitu suorittaa, jos kaikki olisivat seuranneet Jumalan suunnitelmaa kymmenyksistä ja uhrilahjoista, niin se johtaisi monet heistä ratkaisevaan uudistukseen, sillä he eivät uskaltaisi enää estää Jumalan työn etenemistä niin kuin tähän asti. Seurakunta nukkuu tämän asian suhteen, kun se ei käsitä, miten paljon se voisi tehdä, jos se luopuisi kaikesta Kristuksen tähden. Todellinen uhrautuvaisuuden henki olisi todistuksena evankeliumin todellisuudesta ja voimasta, jota maailma ei voisi käsittää väärin eikä tehdä tyhjäksi. Samalla se antaisi myös runsaita siunauksia seurakunnalle.

Pyydän veljiämme, että he lakkaavat ryöstämästä Jumalalta. Jotkut ovat tulleet siihen hetkeen, että heidän olisi tehtävä testamentti. Mutta siinä tulee varoa antamasta pojille ja tyttärille niitä varoja, jotka kuuluvat Jumalan varastoaittaan. Nämä testamentit joutuvat usein

riidan ja erimielisyyksien kohteiksi. Jumalan muinaisen kansan kiitokseksi on merkitty muistiin, ettei Hän hävennyt sitä, että se sanoi Häntä Jumalukseen; ja syyksi siihen on ilmoitettu, että he sen sijaan että olisivat itsekkäästi etsineet ja ahnehtineet maallista omaisuutta, tai tavoitelleet onnea maailman nautinnoista, asettivat itsensä ja kaikkensa mitä heillä oli, Jumalan käsiin. He elivät ainoastaan Hänen kunniakseen ilmoittaen selvästi, että he etsivät parempaa maata, nimittäin taivaallista. Sellaista kansaa Jumala ei hävennyt. Se ei häväissyt Häntä maailman edessä. Taivaan Valtasuuruus ei hävennyt sanoa heitä veljikkeeseen.

Lahjaksi antakaa

Monet väittävät, etteivät he voi tehdä Jumalan työn hyväksi enempää kuin nyt tekevät. Mutta he eivät anna kykyjensä mukaan. Välistä Herra avaa itsekkyyden sokaisemat silmät supistamalla heidän tulojaan heidän lahjojaan vastaavaan määrään. Hevosia tavataan kuolleina niityiltä ja talleista, taloja ja vilja-aittoja joutuu tulen saaliiksi, tai tulee kato. Monessa tapauksessa Jumala koettelee ihmisiä antamalla heille siunauksia, mutta jos he ilmaisevat uskottomuutta kymmenyksissään ja uhrilahjoissaan, Hän pidättää heiltä siunauksensa. »Joka niukasti kylvää, se myös niukalti niittää.» 2 Kor. 9:6. Kristuksen armon ja Hänen hyvyytensä runsauden tähden sekä totuuden ja uskonnon tähden me kehotamme teitä, jotka olette Kristuksen seuraajia, vihkimään itsenne ja omaisuutenne uudelleen Jumalalle. Katsellessamme Kristuksen rakkautta ja myötätuntoa, joka sai Hänet tulemaan taivaan asunnoista tänne kärsimään kieltäymyksiä, nöyryytyksiä ja kuoleman, kysykäämme kukin itseltämme: »Paljonko olen velkaa Herralleni?» ja olkoot sitten kiitosuhrinne suhteellisia siihen, minkä arvon te annatte taivaan suurelle lahjalle, Jumalan rakkaalle Pojalle.

Kun päätätte, miten paljon teidän tulisi antaa Jumalan työn hyväksi, antakaa pikemmin vaadittua määrää enemmän kuin vähemmän. Harkitkaa kenen hyväksi uhrilahja annetaan. Sen muistaminen karkottaa ahneuden. Miettikää vain Kristuksen suurta rakkautta meitä kohtaan, niin suurimmatkin uhrilahjamme näyttävät arvottomilta Hänen vastaanotettavakseen. Kun Kristus on rakkautemme kohteena, eivät ne,

jotka ovat saaneet osakseen Hänen anteeksiantavaa rakkauttaan, jää laskemaan kallisarvoista voidetta sisältävän alabasteripullon arvoa. Ahne Juudas saattoi tehdä niin, mutta pelastuksen lahjan saaja on vain pahoillaan siitä, ettei uhrauksella ole voimakkaampaa tuoksua ja suurempaa arvoa. Kristittyjen tulee pitää itseään vain välikappaleina, joiden kautta hyvyys ja siunaus virtaa kaiken hyvyyden Lähteestä heidän lähimmäisilleen, joiden kääntymisellä he voivat lähettää taivaaseen kirkkauden aaltoja ylistyksinä ja uhrilahjoina niiltä, jotka siten ovat päässeet osallisiksi taivaan lahjasta.

Ta. I, 531-540

Kaipa

”Ja Jaakob huomasi Laabanin kasvoista, ettei hän ollut häntä kohtaan niin kuin ennen. Ja Herra sanoi Jaakobille: ’Palaja isiesi maahan ja sukusi tykö. Minä olen sinun kanssasi.’” 1. Moos. 31:2,3.

Yleensä kun ihminen on ollut kauan aikaa kaukana pois omasta kodista ja kotimaasta, hänellä on suuri kaipaus palata takaisin.

Kaksikymmentä vuotta oli kulunut siitä, kun Jaakobin piti lähteä pois kotoansa, paikasta missä oli syntynyt ja tottunut. Varmasti usein hän oli ajatellut, milloin saisi mennä takaisin siihen paikkaan, jota hän rakasti ja joka oli hänelle niin kallis. Kaukaisessa maassa elämä muuttui aina vaikeammaksi ja Jaakobin kaipaus mennä takaisin kotiin kasvoi yhä enemmän. Ja nyt ihanana vastauksena hänen kaipaukseensa hän sai ohjeita suoraan Jumalalta: ”Palaja isiesi maahan ja sukusi tykö. Minä olen sinun kanssasi.” Oi miten kiitollinen ja iloinen Jaakobista tuli, kun sai ohjeita taivaasta!

Rakkaat veljet ja sisaret, onko meilläkin kaipaus mennä ikuiseen kotimaahan ja asuntoihin, joita Jeesus itse meni valmistamaan? Meneekö meillä vielä niin hyvin täällä paholaisen valtakunnassa, ettei meillä ole halua ottaa vastaan Jumalan kutsua: ”Palaja isiesi maahan ja sukusi tykö. Minä olen sinun kanssasi.” Meidän alkumme on Jumalasta. Hän on meidän Isämme ja taivaassa meillä on sukulaisia ja kaikki ilolla odottavat meitä mennä asumaan yhdessä heidän kanssaan.

Paluumatkalla

Jaakob luotti täydellisesti Jumalaa ja ei odottanut lisää merkkejä tai toista kutsua. Kun kaikki oli valmista hän lähti perheineen paluumatkalle. Se oli pitkä ja väsyttävä matka, mutta hän meni aina eteenpäin haluten nähdä isänsä ja kotipaikkansa.

Sanoma, että hänen veljensä kostohengestä loi kuitenkin pelkoa ja paljon huolta itsensä ja oman perheensä puolesta. Nyt tämä tapahtuma muistutti häntä hänen synneistänsä ja petoksesta veljeänsä kohtaan. Hän käsitti, että on mahdotonta mennä kotiin ennen kuin tämä vakava ongelma on ratkaistu ja hänen välinsä veljensä kanssa tulisi kuntoon.

Mitä Jaakob teki? Hän rukoili niin vakavasti kuin milloinkaan aikaisemmin ja pyysi Jumalalta anteeksi ja Hänen siunaustansa. Saadakseen sen, hänen piti viettää yksi yö fyysisessä ja hengellisessä taistelussa.

”Päästä minut, sillä päivä koittaa.” Mutta Jaakob vastasi: ”En päästä sinua, ellet siunaa minua.” Jos tämä olisi ollut kerskuvaa, liian itsevarmaa luottamusta, Jaakob olisi heti tuhottu. Mutta se oli sellaisen ihmisen varmuutta, joka tuntee oman arvottomuutensa mutta luottaa kuitenkin liittonsa pitävän Jumalan uskollisuuteen.

Jaakob »taisteli enkelin kanssa ja voitti» (Hoos. 12:4). Nöyryydellään, katumuksellaan ja alistuvaisuudellaan tämä syntinen, erehtyvä kuolevainen voitti taivaan Majesteetin. Hän oli kiinnittänyt vapisevan otteensa Jumalan lupauksiin, eikä rajattoman Rakkauden sydän voinut hyljätä syntisen anomusta.

Nyt Jaakob käsitti selvästi syntinsä johtuneen siitä, että hän oli turvautunut petokseen saadakseen esikoisuuden. Hän ei ollut luottanut Jumalan lupauksiin, vaan oli omin ponnistuksin koettanut aikaansaada sen, minkä Jumala olisi toteuttanut omalla ajallaan ja tavallaan. Osoitukseksi anteeksiannosta hänen nimensä, joka muistutti häntä synnistään, vaihdettiin muistuttamaan tästä voitosta. »Sinun nimesi», sanoi enkeli, »älkөөn enää olko Jaakob [petoksella syrjäyttäjä], vaan Israel, sillä sinä olet taistellut Jumalan ja ihmisten kanssa ja olet voittanut.»

Jaakob oli nyt saanut kaipaamansa siunauksen. Hän oli saanut

anteeksi syrjäyttäjänä ja pettäjänä tekemänsä synnin. Hänen elämänsä kriisivaihe oli päättynyt. Epäily, neuvottomuus ja tunnonvaivat olivat katkeroittaneet hänen mielensä, mutta nyt oli kaikki toisin, ja suloinen oli Jumalan kanssa tehdyn sovinnon rauha. Jaakob ei enää pelännyt veljensä kohtaamistakaan. Jumala, joka oli antanut hänen syntinsä anteeksi, saattoi myös muuttaa Eesaun mielen suostuvaiseksi hyväksymään hänen nöyrytymisensä ja katumuksensa.” P. p. 178.

Herran kutsun mukaan mekin olemme lähteneet paluumatkalle iankaikkisen kotiin.

Meidän kohdalla

Lopunaikana Jaakobin historia tulee toistumaan Jumalan kansan kanssa. Jos suhteemme veljiemme ja Jumalan kanssa ei ole ihan kunnossa, silloin emme pääsee ikuiseen kotiin. Se on mahdotonta! Nyt on aika, kun meidän tulee perusteellisesti tutkia sydämemme onko joku vanha asia, joka on unohdettu ja se on jäänyt sovittamatta veljemme ja Jumalan kanssa. Ennen kuin armonovi suljettaan, meidän tulee hartaasti tehdä tutkia itseämme. Vain yksi synti, jota emme ole todella katunet ja hyljänneet sulkee taivaan kaupungin portit meille. Jaakobin tavoin, meidän pitää kauan viipyä Jumalan kanssa ja aidosti pyytää Hänen anteeksiäntoa ja siunauksensa meille. Vain Hän, Henkensä kautta voi sulattaa ja lämmittää kylmentyneet sydämet, ja Hänen johdolla voidaan saavuttaa todellinen sovinto ja yksimielisyys, aivan kuin Jaakobin ja Eesaun kanssa tapahtui.

“Kertomuksessa Jaakobista on myös vakuutus siitä, ettei Jumala hylkää niitä, jotka petettyinä ja kiusattuina ovat langenneet syntiin mutta sitten vilpittömästi katuen palaavat hänen luokseen. Saatanan yrittäessä hukuttaa heidät, Jumala lähettää enkeleitään lohduttamaan ja suojelemaan heitä vaaran aikana. Saatanan hyökkäykset ovat tuimia ja päättäväisiä, hänen eksytyksensä ovat kauheita; mutta Herra vartioi lapsiaan ja hänen korvansa kuulee heidän huutonsa. Heidän hätänsä on suuri. Sulatusuunin liekit näyttävät olevan kuluttamaisillaan heidät; mutta sulattaja tuo heidät sieltä ulos niin kuin tulesta puhdistetun kullan. Jumala rakastaa lapsiaan heidän vaikeimpien koetustensa aikana yhtä voimallisesti ja hellästi kuin heidän valoisimpina menestyksen

päivinäänkin. Mutta heidän täytyy välttämättä joutua puhdistavaan tuleen. Heidän maailmallisuutensa on saatava kulutetuksi pois, jotta Kristuksen kuva heijastuisi heistä täydellisenä.

Edessämme oleva tuskan ja ahdistuksen aika vaatii sellaista uskoa, joka voi kestää väsymystä, viivytystä ja nälkää - uskoa, joka ei horju ankarassakaan koetuksessa. Kaikille annetaan koeaika, jolloin voi valmistua tuota ahdistuksen aikaa varten. Jaakob voitti, koska hän oli kestävä ja päättäväinen. Hänen voittonsa on todistus hellittämättömän rukouksen voimasta. Kaikki, jotka pitävät kiinni Jumalan lupauksista, kuten hän piti, sekä ovat yhtä innokkaita ja kestäviä, kuin hän oli, tulevat myös voittamaan, niin kuin hän voitti. Ne, jotka eivät halua kieltää itseään, nöyryyttää sydäntään Jumalan edessä sekä rukoilla kestävästi ja vakavasti hänen siunaustaan, eivät tule sitä saamaan. Kuinka harvat ovatkaan ne, jotka tietävät, mitä Jumalan kanssa taisteleminen merkitsee! Kuinka harvat ovatkaan niin hartaasti ikävöineet Jumalaa, että heidän koko olemuksensa on kurottautunut häntä kohti! Kun epäilyksen aallot, joita ei mikään kieli voi kuvailla, vyöryvät rukoilevan sielun yli, miten harvat silloin tarttuvat horjumattomalla uskolla Jumalan lupauksiin!” S. t. 602, 603.

Oi kuinka lohduttava tulee oleman, kun koetus on käyty läpi ja me selviydymme Jaakobin tavoin voittajiksi! Herra meitä auttakoon siihen.

Onko sinulla kaipaus kotimaahan?

Onko sinulla vielä vahvat siteet tähän turmeltuneen maailmaan? - Omaisuus, ystävyysuhteita maailmaan, hyvinvointi jne. Näillä ja monella muilla keinolla sielunvihollinen yrittää pitää kiinni omassa verkossa ja eksyttää, jos mahdollista valitutkin.

Voi, onko meidän silmiämme auki nähdäkseen, että kaikkien takana on kurjuutta, sairautta, kärsimystä ja lopuksi kuolemaan? Käsitämmekö, että tämä ei ole meidän kotimaamme, vaan saatanan valtakunta, jonka loisto pian pimenee ja tuhoutuu?

Onko uskonsilmämme ja korvamme auki nähdä Ylimmäinen pappi taivaallisessa pyhäkössä ja kuulla, että Hän tarjoaa viimeiset sovitusrukoukset Isälle ja pian Hän lausuu ratkaisevat sanat: ”Se on täytetty?” Eikö ole nyt viimeiset tilaisuudet poistaa kaikki esteet

tieltämme kohti ikuista kotimaata? Eikö kaipauksemme rientää sinne kasva myös sitä myöten, kun näemme, että kaikki ennustukset ja ajanmerkit toteutuu?

Kaikkein suurin tapahtuma maailmankaikkeudessa on alkamassa!

Rakkaat veljet sisaret ja ystävät, nyt koko maailmankaikkeus on liikkeillä! Suurella kiinnostuksella kaikki odottavat ikuisen päivän koittoa, joka ei lopu milloinkaan!

Taivaan enkelit tulevat yhteen ja valmistautuvat lähtemään Johtajansa kanssa ihanalle matkalle - hakemaan taivaallisen perheen uudet jäsenet, jotka valmistuivat ja kauan kaipasivat paluuta ikuisen kotiin, jossa saavat ikuisen rauhan ja levon pitkästä taistelusta ja kärsimyksistä.

Voi, mikä suuri ilo on! Kynä ja sanat ovat voimattomia selittämään ja kuvaamaan sitä. Koko matkalla enkelit soittavat ja laulavat suuren tapahtuman merkeissä.

Kunnian Kuningas joukkueensa kanssa lähestyy maapalloa, joka alkaa tärisemään Hänen kirkkaudestaan ja voimastaan.

Nyt Jumalan kansa, joka kesti kaikki koetukset kirkastetaan ja heidät puetaan kuolemattomuuteen.

”Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa. Niin lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla.” 1. Tes. 4:16-18.

Ihana kohtaaminen josta ei koskaan eroa tulee! Sanomaton ilo ja riemu, kun paluumatka kultaisen kaupunkiin alkaa! Nyt pelastetut yhtyvät enkelien lauluihin ylistämään Jumalan Karitsa suuresta pelastuksesta.

Juhlallinen vastaanotto taivaassa on valmis! Pelastetut ovat ihan kuin unessa, mutta tämä ei ole uni, se on todellisuus. Heidän silmänsä näkevät ihanan kaupunki ja ihmettelevät, mitä taivaallinen Isä on valmistanut heille. He näkevät silmästä silmään, mitä aikaisemmin oli vain luettu. He ovat hyvin kiitollisia pelastuksesta ja suuresta palkasta. Mitä pidemmän aikaa he siellä yhdessä Jumalan ja Jeesuksen kanssa

elävät, sitä enemmän heidän rakkautensa Heitä kohtaan kasvaa.

Maallinen ja taivaallinen perhe on ikuisiksi yhdistetty! Olkoon kunnia Jumalalle ja Jeesukselle.

“Näin sängen suuren joukon enkeleitä tuovan kaupungista kirkkaita kruunuja - jokaiselle pyhälle kruunun, johon oli kirjoitettu hänen nimensä. Jeesuksen käskystä enkelit toivat kruunut hänelle, ja oikealla kädellään suloinen Jeesus pani kruunut pyhien päähän. Samalla tavalla enkelit toivat harput, ja Jeesus ojensi nekin pyhille. Johtavat enkelit antoivat ensin säveleen, ja sitten kaikki äänet yhtyivät kiitokseen ja onnekkaiseen ylistykseen, ja jokainen käsi kosketteli taitavasti harpun kieliä, saaden aikaan ihanaa, sointuvaa ja täyteläistä soittoa. Sitten minä näin Jeesuksen ohjaavan lunastetun joukon kaupungin portille. Hän tarttui porttiin työntäen sen taaksepäin kiiltävillä saranoillaan ja käski kansojen, jotka olivat säilyttäneet totuuden, käydä sisälle. Kaupungissa oli kaikkea, mistä silmä saattoi nauttia. Joka paikassa he näkivät suunnatonta loistoa. Sitten Jeesus katseli lunastettuja pyhiään. Heidän kasvonsa säteilivät kirkkautta. Kiinnittäessään lempeät silmänsä heihin hän lausui täyteläisellä, sointuvalla äänellään: »Minä näen sieluni vaivan hedelmät ja olen tyydytetty. Te saatte nauttia tästä määrättömästä kirkkaudesta iankaikkisesti. Teidän murheenne ovat loppuneet. Kuolemaa ei ole enää oleva, eikä surua eikä parkua eikä kipua ole enää oleva.» Minä näin lunastettujen kumartavan ja heittävän kimmeltävät kruununsa Jeesuksen jalkain juureen, ja sitten, kun hänen hellä kätensä oli nostanut heidät ylös, he koskettelivat kultaisia harppujaan täyttäen koko taivaan ihanalla soitollaan ja lauluillaan Karitsan kunniaksi.” H. k. 319, 320.

Toivoni ja rukoukseni on, että Jumala siunaisi runsaasti jokaista rehellistä sielua ja auttaisi että kaikki pääsisimme taivaalliseen kotiin. Amen.

Teidän veljenne V. Marinov

”...Teidän Isänne tietää, mitä tarvitsette.”

Jotkut teistä muistavat ehkä vielä sen asian, että etsin vuoden 2007 kesäloman ajaksi kesätöitä. Aluksi sain vain kielteisiä vastauksia, mikä minua niin kovasti masensi. Mutta kun sitten kesäkuukaudet tulivat lähemmäksi niin minä sain kuitenkin muutamia tarjouksia. Yksi oli eräässä tehtaassa, jossa valmistetaan leikkikaluja. Siellä tehdään pääasiassa tuntityötä. Minulle sanottiin, että 3 viikon ajan olisi iltavuoro, siis 16.00-22.00 asti. Mutta tämä olisi tarkoittanut, että minun olisi pitänyt olla perjantai-iltanakin toimessa. Tämä ei minulle kuitenkaan tule kysymykseenkään. Niinpä minä selitin sihteerille tilanteeni ja minun täytyi valitettavasti kieltäytyä. Rukoilin lakkaamatta sopivan kesätyöpaikan puolesta, jossa minun ei sapattina tarvitsisi olla työssä. En tiennyt miten, mutta tunsin, että Jumala auttaisi minua. Lohdutusta sain Luuk. 12:30 sanoista ”Teidän Isänne tietää, mitä tarvitsette”

Seuraavana aamuna sain puhelun tehtaan sihteeriltä ja hän ilmoitti, että aamuvuorossa olisi paikka vapautunut. Voisinko siihen työvuoroon sittenkin tulla töihin? Täynnä iloa lupauduin. Mutta minun kokemukseni eivät vielä ole lopussa. Samoihin aikoihin sain puhelun eräältä uskon veljeltä, joka työskentelee asuinpaikallani (Patologi) hän kysyi minulta, että olisinko valmis auttamaan laboratoriossa. Luonnollisesti iloitsin tästäkin tarjouksesta ja annoin myönteisen vastauksen hänelle. Minä sain sitten vielä muitakin tarjouksia, että jos voisin muulloinkin auttaa lomalaisena. Kuitenkin minun täytyi kieltäytyä koska olin jo täysin varattu. Jumala oli jälleen kuullut rukoukseni ja pyyntöni yli odotusten ja ymmärryksen. Uudelleen minulle tuli selväksi, että Hän on niitä lähellä, jotka kääntyvät Hänen puoleensa. Hän kuulee jopa henkäyksemme, jos olemme liian heikot puhumaan.

Manuela Di Franca saksalainen sapatin vartija 1/2008

Vain/ Puhdas / Sattuma?

Jo muutaman vuoden ajan minulla on ollut tehtävänä seurakunnassa

valita laulut jumalanpalvelusta varten. Jumalanpalveluksen aluksi ja läksyjä varten, minä etsin laulut, jotka sopivat aiheeseen. Saarnan aiheita en kuitenkaan tiedä. Yleisemmin etsin ne laulut sillä tavalla, että avaan laulukirjan aivan vapaasti jostakin kohdasta auki ja otan sen laulun tekstin tai sävelen joka puhuttelee minua sillä hetkellä. Yhä uudelleen teen sen kokemuksen, että ne laulut sopivat aivan tarkalleen saarnan aiheeseen.

Joku aika sitten veljemme Albert piti saarnan. Olin valinnut saarnan loppulauluksi ”Sinä kaupunki kauniine jaspismuureineen” ja hän puhui todella Uudesta Jerusalemissa.

Eräänä perjantai-iltana päätin äitini ja sisareni kanssa valmistaa kaksi laulua jumalanpalvelusta varten, jota emme olleet tehneet aikoihin. Nämä sopivat myös hyvin, koska veli Pablo Hunger puhui tuona sapattina juuri musiikista.

Kiitos Herralle, että Hän ohjaa ajatuksiamme, että joka aika voimme ylistää Häntä sopivilla ylistyslauluilla.

Jaqueline Mösslasher saksalainen sapatin vartija 1/2008

Matkalla lähetystehtävällä Etelän- ja Keski-Amerikan

Ennen kuin matkustetaan vieraaseen maahan, ensiksi pitää saada tietoa maasta. Pitää tietää sen geografiasta, antropologiasta ja tavoista, ymmärtääkseen ihmisiä siellä paremmin. Tästä on käytettävissä maailman tietosanakirja. Sen avulla saamme tietoa mielenkiintoisista maista ja kansoista.

”Etelä-Amerikka, uuden maailman eteläinen osa on 18 miljoona neliö kilometriä ja melkein kokonaan on ympäröity vedellä. Kapea maa Kolumbian ja Panaman välillä yhdistää Etelä-Amerikan Pohjois-Amerikan kanssa. Keski- ja Etelä-Amerikan alueet löysi Kolumbus, joka sinä aikana luuli löytävänsä Aasian.

Andit kulkee koko mantereen läpi. Yksinkertaisesti voidaan erottaa sisäiset Andien huiput Ranta-Kordillereilla pitkittäislaakson laskoista

Korkea Kordillereissa. Perun alueella on Kordillerien keskellä korkeita tasankoja. Joeton Bolivian korkeamaan, Altiplano kutsuttuna, on 3000 metrin korkeudessa. Täällä on melkein 7000 neliökilometriä suuri Titcacajarvi 3810 metrille korkeudessa ja tällä alueella kasvatetaan vieläkin maissia.

Keski-Amerikan vastakohtana Etelä-Amerikka on erikoisesti rikas maaperästään. Siellä ovat kuuluisat Antien kulta- ja hopea löydökset, sekä vuoriöljy löydökset sekä Marakaibojärvi ja Brasilian korkeaprosenttinen rautamalmi esiintymät.

Keski- ja Etelä-Amerikan alueet sijaitsevat päiväntasaajaan korkeudella, niin että todellisuudessa siellä on trooppinen ilmasto. Andit vaikuttavat huomattavana ilmastovälirajana trooppisen Tyyni valtameren ranta-alueiden ja kostean ja vuoren edustama itämaassa.

Aina kuuma ja kostea Amazonin maa sijaitsee sisätrooppisella alueella. Amazonin molemmilla puolilla ovat suuret trooppiset metsäalueet. Pohjoiseen päin alkaa ruohotasangot, etelään päin kasvaa trooppiset pampat.

Etelä-Amerikassa on vain vähän puhdasrotuisia ryhmiä. Intiaanit ovat koko kansan väestöstä vain vähän yli 7%. Enemmän kuin neljännes 15:s osa asuvat Andien alueella. Kordillerin alueella asuvat myös Mestizen (sekotus Indianien ja valkoisten välillä). Valkoisten ensimmäisiä jälkeläisiä kutsutaan kreoleiksi.

Afrikkalaisten neekeriorjat on tuotu 19 vuosisadan alkuvaiheessa. Pieni osa tulee myös Itä-Aasiasta, Syyrialaisia ja Libanonilaisia, jotka tulivat melkein kaikkiin Etelä-Amerikan kaupunkeihin ja alkoivat toimimaan erityisesti kauppiaina. Suurimpana ryhmänä tulivat Japanilaiset, jotka jäivät asumaan Itä-Brasiliaan, kasvaen väkiluvultaan yhteen miljoonaan. Sadan vuoden aikana massoina, mutta ei säännöllisesti 19 vuosisadan puolesta välistä lähtien 9 miljoona eurooppalaista muutti Etelä-Amerikkaan (eniten Italialaisia ja Espanjalaisia) ja etu päässä tulivat Argentiinan ja Uruguayhin, jotka maat muuttuivat valkoisiksi maiksi. Saksaa puhuvia Etelä-Amerikassa on vain 1,2 - 1,3 miljoona ihmistä, niistä neljäs osa elää Brasiliassa.

Vähintään joka neljäs eteläamerikkalaisista asuu suurissa kaupungeissa. Kirjoitustaidottomuus lukumäärään verraten on korkea.

Latinalaisen Amerikan valtioiden itsenäistyminen ei tuonut perusteellista muutosta taloudelliseen elämään. Maanviljelys monessa Latinalaisen Amerikan maassa kehittymätöntä. Monessa maassa muutamia suuren maan omistajia on huomattava osa maasta ja pienemmät maanviljelijät jakavat viljelysmaasta pienen osan. Ei vain jokaisen maan sisällä, vaan myös maiden välillä on suuria kehityseroja... jatkuu...

S. Gutknecht

KULKU K Aidalla tiellä

Ollessani Battle Creekissä elokuussa 1868 näin unen, että olin suuressa kansanjoukossa, josta osa valmistautui matkaa varten. Meillä oli raskaasti kuormitetut vaunut matkassamme. Kulkiessamme eteenpäin näytti tie nousevan. Tämän tien toisella puolella oli syvä kuilu ja toisella oli korkea, tasainen, valkoinen seinä niin kuin kovaksi muurattu talon pääty.

Kulkiessamme eteenpäin tie tuli kapeammaksi ja jyrkemmäksi, ja muutamin paikoin se näytti niin kaidalta, ettemme enää voineet matkustaa kuormitetuilla vaunuilla. Irrotimme ne hevosista, otimme osan tavaroita vaunuista ja asetimme ne hevosten selkään ja jatkoimme matkaa ratsastaen.

Edetessämme tie yhä kapeni, niin että meidän täytyi painautua lähelle seinää, ettemme putoaisi äkkijyrkänteeltä alas kuiluun. Tehdessämme tämän painautuivat hevosien selässä olevat tavarat seinää vasten, ja aloimme heilua jyrkännettä kohti. Pelkäsimme putoavamme ja tuhoutuvamme. Otimme sitten tavarat pois hevosten selästä, minkä jälkeen ne putosivat jyrkännettä alas. Jatkoimme matkaa ratsastaen, peläten tien kapeimmille kohdille tultuamme, että menettäisimme tasapainomme ja putoaisimme. Sellaisina hetkinä käsi näytti tarttuvan suitsiin, ohjaten meidät yli vaarallisten kohteiden.

Tien yhä kavetessa me oivalsimme, ettei kulku olisi enää turvallista ratsastaen, joten jätimme hevoset, jatkaen matkaa jalan yksinkertaisena

rivinä, kunkin astuessa edellä kulkevien jalanjälkiin. Tällä kohdalla ojennettiin ohuita nuoria puhtaan valkoisen seinän huipulta, ja me tartuimme niihin hyvin halukkaasti, että niiden auttamina säilyttäisimme tasapainomme polulla. Kulkiessamme nuora seurasi meitä. Lopulta polku kävi niin kapeaksi, että tulimme siihen johtopäätökseen, että voisimme käydä turvallisemmin kengittä, joten pudotimme ne jaloistamme ja kuljimme jonkin matkaa ilman niitä. Pian varmistuimme siitä, että voisimme kulkea turvallisemmin ilman sukkaa. Ne riisuttiin, ja me jatkoimme matkaa paljain jaloin.

Ajattelimme silloin niitä, jotka eivät olleet totuttautuneet puutteeseen, kieltämyksiin ja koettelemuksiin. Missä sellaiset olivat nyt? Ne eivät enää olleet mukana joukossa, sillä jokaisessa uudessa vaiheessa tiellämme muutamit jäivät jälkeen, niin että ainoastaan ne, jotka olivat tottuneet vaikeuksiin, pysyivät matkassa. Koettelemukset tiellä saivat heidät vain innokkaammin rientämään päämäärää kohti.

Vaara pudota alas kuiluun yhä lisääntyi. Painauduimme lähelle valkoista seinää, mutta silti emme voineet asettaa jalkojamme kokonaan polulle, sillä se oli siihen liian kapea. Silloin jäimme melkein koko painollamme riippumaan nuorista ja huudahdimme: "Meitä kannatetaan ylhäältä! Meitä tuetaan ylhäältä!" Koko kapealla polulla kulkeva joukko lausui nämä samat sanat. Kuullessamme ääniä ilonpidosta ja juopottelusta, jotka tuntuivat nousevan syvyyden kuilusta, meitä värisytti. Kuulimme jumalattomien kiroilua, raakaa leikkiä ja alhaista, saastaista laulua. Kuulimme myös sotalaulua, tanssilaulua sekä soittoa että muut äänekästä laulua, jossa oli kiroilua, tuskanhuutoja ja katkeraa valitusta mutta sitä huolekkaammin me pysyttelimme kapealla, vaikealla polulla Suuren osan ajasta meidän täytyi koko painollamme riippua nuorista. Nämä nuorat tulivat paksummiksi sitä mukaa kuin etenimme.

Tässä huomasi, että valkoinen seinä oli veren tahraama. Tulimme murheellisiksi siitä, mutta tämä tunne kesti kuitenkin vain hetken, sillä ajattelin, että jo pian on kaikki niin kuin olla pitää. Ne, jotka seuraavat meidän jälkiämme, saavat tietää, että muita on kulkenut kaitaa vaikeaa tietä ennen heitä, josta he tulisivat siihen johtopäätökseen että jos kerran toiset ovat pystyneet säilyttämään suunnan eteenpäin voivat

hekin tehdä samoin. Ja kun veri pusertuu heidän särkevästä jaloistaan eivät he sorru eivätkä masennu, vaan kun he näkevät veren seinässä, he tietävät, että toiset ovat kestäneet samaa tuskaa.

Lopulta tulimme suuren rotkon luo, johon tiemme päättyi. Nyt ei ollut enää mitään ohjaamassa jalkoja eikä mitään, missä jalat olisivat saaneet levätä. Meidän täytyi nyt kokonaan luottaa köysiin, jotka olivat suurentuneet, kunnes ne olivat yhtä paksut kuin ruumiimme. Tässä jouduimme hetkiseksi hämmennyksiin ja tuskaan. Peläten kysyimme hiljaa: Mihin köysi on kiinnitetty? Mieheni oli aivan edessäni. Suuret hikipisarot putosivat hänen otsaltaan, hänen niskansa ja ohimonsa valtimot olivat suurentuneet kaksinkertaisesti tavallisesta koostaan, ja hillityt, tuskaiset valitukset tulivat hänen huuliltaan. Hiki valui kasvoiltani ja tunsin sellaista tuskaa, jota en milloinkaan aikaisemmin ollut tuntenut. Hirvittävä taistelu oli edessämme. Jos me tässä epäonnistuisimme, niin kaikki matkamme vaikeudet olisi koettu turhaan.

Edessämme rotkon toisella puolella oli kauniin vihreä ruohokenttä, jonka ruoho oli noin kuusi tuumaa korkea. En nähnyt aurinkoa, vaan kirkkaan suloisia valonsäteitä, jotka kullaan ja hopean näköisinä peittivät tuon kentän. Mitään mitä maan päällä olin nähnyt, ei voitu verrata tämän kentän kauneuteen ja kirkkauteen. Mutta onnistuuko meidän saavuttaa se? oli tuskainen kysymyksemme. Jos köysi katkeaa, niin me hukumme.

Jälleen kuiskasimme tuskaa tuntien sanat: ”Mikä pitää kiinni köyttä?” Hetken epäröimme uskaltamasta, minkä jälkeen huudahdimme: ”Ainoa toivomme on luottaa täydellisesti köyteen. Siihen olemme luottaneet koko tällä vaikealla matkalla eikä se petä meitä nyt. Vieläkin epäröimme ja masennuimme. Silloin lausuttiin sanat: ”Köysi on Jumalan kädessä, meidän ei tarvitse pelätä.” Takanamme olevat toistivat nämä sanat lisäten niihin: ”Hän ei petä meitä nyt, sillä Hän on kuljettanut meidät näin kauas turvallisesti.”

Sitten mieheni heittäytyi pelottavan kuilun toisella puolella olevalle kauniille kentälle. Seurasin häntä välittömästi. Oi, mitä vapautusta ja kiitollisuutta tunsimmekaan Jumalaa kohtaan! Kuulin ääniä, jotka voittoaisti ylistivät Jumalaa. Olin onnellinen, täysin onnellinen.

Usko on luottamusta Jumalaan - luottamusta siihen, että hän rakastaa meitä ja tietää parhaiten, mikä on meille hyväksi. Siten se johtaa meidät valitsemaan oman tiemme asemesta hänen tiensä. Oman tietämättömyytemme tilalle usko vastaanottaa hänen viisautensa, heikkoutemme tilalle hänen voimansa ja syntisyytemme sijaan hänen vanhurskautensa. Elämämme, koko olemuksemme, on jo hänen. Usko tunnustaa hänen omistusoikeutensa ja vastaanottaa sen siunauksen. Totuus, rehellisyys ja puhtaus on esitetty elämän menestyksen salaisuuksina. Usko saattaa nämä periaatteet meidän omiksemme. E. ja k. 239.

”Rakastakaa toisianne hartaasti puhtaasta sydäimestä”

1.Piet. 1:22

Eräs nuoripari suunnitteli ulkomaan matkaa. He olivat löytäneet mieleisensä lomakohteen ja päättivät mennä ostamaan lippuja. Onnellisena he kulkivat matkatoimistoon ja ostivat liput. He lähtivät kotimatkalle ja suunnittelivat tulevaa matkaansa iloisena. He pysähtyivät bussipysäkille odottamaan bussia, jotta pian pääsisivät kotiin pakkaamaan matkatavaroita. Yhtäkkiä tapahtui jotakin odottamatonta. Toinen heistä tönäistiin auton alle. Ambulanssi kutsuttiin paikalle ja nopeat toimenpiteet pelastivat tämän nuorukaisen hengen.

Entä huomattiinko tönäisijää? Joku ulkopuolinen oli havainnut kiusantekijän ja näin hän joutui itse teosta kiinni. Mitä seurauksia hänelle tuli? Asiaa vietiin eteenpäin, koska se oli rikos. Vahingon ja vammoja kärsinyt nuorukainen oli nyt avainasemassa vaatia korvauksia häneltä. Miten toimi vamman saanut nuorukainen, joka kenties ei ehkä

koskaan tule entiseen kuntoonsa? Hän ajatteli kauniisti ja sanoi: En halua korvauksia, vaan toivon, että hän ymmärtäisi tekonsa ja ei enää tekisi samalla lailla.

Olemmeko me valmiit tällaisessa tai jossakin muussa meitä kohdanneessa tilanteessa ”**rakastamaan toisiamme hartaasti ja puhtaasta sydämestä**” ilman mitään vihaa, huonoa ajatusta tai katkeruuden juurtakaan?

Profeetta Samuel johti erittäin taitavasti Israelin kansaa, vaikka olikin epäonnistunut poikiensa ohjaamisessa, mutta pian hänkin vanheni ja tehtäviä piti jakaa toisille. Hänen kaksi poikaansa eivät olleet seuranneet isänsä puhdasta ja epätsekästä elämää ja kansa halusi itselleen kuningasta. Kansa, joka aluksi oli ollut kuuliainen Jumalalle, pikkuhiljaa katsellessaan ja ihastellessaan pakanakuninkaiden loisteliasta elämää kyllästyi vaatimattomaan ja yksinkertaiseen elämään, jonka Jumala oli suuressa rakkaudessaan antanut. He eivät välittäneet Samuelin taidokkaasta tavasta ohjata heitä. Niinpä Samuel tuli murheelliseksi ja kysyi Herralta neuvoa: ”Niin Herra sanoi Samuelille: ”Kuule kansan ääntä kaikessa, mitä he sinulle sanovat; sillä sinua he eivät ole pitäneet halpana, vaan minut he ovat pitäneet halpana olemaan heidän kuninkaanansa. Niin kuin he aina siitä päivästä, jona minä johdatin heidät tänne Egyptistä, tähän päivään asti ovat tehneet, kun ovat hyljänneet minut ja palvelleet muita jumalia, aivan niin he tekevät nyt sinullekin. Kuule siis heidän ääntänsä. Kuitenkin varoita heitä vakavasti ja ilmoita heille, mitkä oikeudet on kuninkaalla, joka on heitä hallitseva” 1.Sam. 8:7-9. Niinpä jo lapsena kuuliaiseksi tottunut poikanen toimi myös iäkkäämpänä nöyrästi Jumalan tahdon mukaan. Samuel ”**rakasti hartaasti ja puhtaasta sydämestä**” Israelin kansaa, vaikka kansa niskoittelikin Jumalan tahtoa vastaan. Hän halusi silti tehdä kaikkensa, sen taivaallisen kuvan säilyttämiseksi. Jäähyväispuheessaan hän oli valmis nöyrästi sopimaan kaikki asiat ja vieläpä korvaamaan mahdolliset vääryydet, mutta kansa vastasi: ” Et ole tehnyt meille vääryyttä etkä väkivaltaa, et myös ole keneltäkään mitään ottanut.” (1. Sam. 12: 4). Hänen sydämellisyytensä näkyi vielä elämänsä loppuhetkinä jolloin hän antoi kansalle rakkaudellisia ohjeita rohkaisemalla. ”Älkää peljätkö. Te olette tosin tehneet kaiken tämän

pahan, mutta älkää kuitenkaan poiketko pois seuraamasta Herraa, vaan palvelkaa Herraa kaikesta sydämestänne. Älkää poiketko seuraamaan turhia jumalia, joista ei ole hyötyä eikä apua, sillä turhia ne ovat. Suuren nimensä tähden Herra ei hylkää kansaansa, koska Herra on tahtonut tehdä teidät omaksi kansaksensa. (1. Sam. 12: 20-22). Hänen harrasta rakkaudellisuuttaan osoitti se, että ”Samuel ei jättänyt kansaa masennuksen tilaan, sillä se olisi estänyt saattamasta kansaa parannukseen.” P ja P s.603.

Hän näki toivoa toivottomassa tilanteessa. ”Hänen puhdas, epäitsekkään antaumuksellinen elämä oli alituisena nuhteena sekä itsekkäille papeille ja vanhimmille että ylpeälle ja aistilliselle Israelin seurakunnalle. Vaikkei hän mitenkään komeillut ja tahtonut herättää huomiota, hänen teoissaan oli kuitenkin taivaan leima. Samuelin luonne heijasti Kristuksen kaltaisuutta. Mutta kansa oli kyllästynyt hänen antaumukselliseen hurskauteensa ja väheksyi hänen vaatimatonta arvovaltaansa. Se hylkäsi hänet ja saadakseen miehen, joka hallitsi sitä kuninkaana. He halveksivat sellaista rakastettavaa luonnetta, jonka pääpiirteinä ovat hyvántahtoisuus, puhtaus ja pyhyys ja joka ei vihaa muuta kuin syntiä.” P ja P s. 594,595.

Samuel oli kuuliainen Herran äänelle ja valmistautui voitelemaan kuninkaaksi Saul - nimistä nuorukaista. ”Mutta päivää ennen Saulin tuloa oli Herra ilmoittanut ja sanonut Samuelille: ”Huomenna tähän aikaan minä lähetän sinun tykösi miehen Benjaminin maasta. Voitele hänet minun kansani Israelin ruhtinaaksi. Hän on vapauttava minun kansani filistealaisten käsistä. Sillä minä olen katsonut kansani puoleen, sen huuto on tullut minun eteeni.” Kun Samuel näki Saulin, ilmoitti Herra hänelle: ”Katso, tässä on mies, josta minä olen sinulle sanonut: 'Tämä on vallitseva minun kansaani'.” 1. Sam. 9: 15-17

Saul - nuorukainen ei osannut aavistaa joutuvansa vaativaan ja nöyrään tehtävään, jonka Jumala itse oli hänelle varannut. ”Saul vastasi ja sanoi: ”Minähän olen benjaminilainen, olen sukukunnasta, joka on Israelin pienimpiä, ja minun sukuni on vähäisin kaikista Benjaminin sukukunnan suvuista. Miksi puhut minulle näin?” 1. Sam 9:21. Saulin ihmettelyistä huolimatta Samuel toteutti Jumalan antaman ohjeen ja voiteli Saulin kuninkaaksi ja Jumalan Henki tuli häneen ja hän muuttui

toiseksi mieheksi.(1. Sam. 10)

Saul ymmärsi vaativan ja vastuunalaisen tehtävän tärkeyden. Aluksi hän oli huomaamaton ja nöyrä Jumalaa pelkääväinen kuningas. Saul johti kansaansa taitavasti voittoisassa taistelussa ammonilaisia vastaan, mutta kansa unohti, että Jumala oli auttanut voittoon ja halusi ulkonaisesti viehättävälle kuninkaalle antaa kunnian. (1. Sam. 11 luku). ”Innoissaan eräät ehdottivat surmattavaksi niitä, jotka aluksi kieltäytyivät tunnustamasta Saulin kuninkuutta. Mutta silloin tämä sanoi: ’Tänä päivänä ei ketään surmata, sillä tänä päivänä on Herra antanut voiton Israelille’ Näin ilmeni se muutos, joka oli tapahtunut Saulin luonteessa. Hän ei ottanut kunniaa itselleen, vaan antoi sen Jumalalle. Hän ei ollut vähääkään kostonhimoinen, vaan pikemmin valmis armahtamaan ja antamaan anteeksi. Tämä todistaa ehtymättömästi sydämessä vaikuttavasta Jumalan armosta.” P ja P s.601.

Tässä tilanteessa Saul – kuningas ”**rakasti hartaasti ja puhtaasta sydäimestä kaikkia**”.

Jo vuoden päästä kuninkuudestaan Saulin elämään tuli käänne.(1. Sam. 13 luku). Herra salli hänelle koettelemuksen, että luottaisiko hän Herraan. Kärsimättömyys ja epäusko johtivat siihen, että hän ei halunnut noudattaa Jumalan ohjeita. Hän toivoi saavansa itselleen mainetta ja kunniaa, mutta vaikka Samuelkin nuhteli häntä, niin hän yltiöpäisesti ja itsepintaisesti puolusteli syntiään. ”Omalla menettelyllään hän selvitti kansalle, että kuninkaallinen kunnia ja arvovalta merkitsivät hänelle enemmän kuin oikeus, armo ja hyväntahtoisuus.” P ja P s.612. Vaikka kuninkuutensa alussa hän oli kuuliainen Jumalalle ja ”rakasti kaikkia hartaasti puhtaasta sydäimestä”, niin pian koettelemuksen kautta tuli esille hänen todellinen luonteensa, joka heijastui nuoruudesta. ”Hän ei ollut nuoruudessaan oppinut hillitsemään rajuja, kiihkeitä halujaan eikä ollut koskaan kokenut jumalallisen armon muuttavaa voimaa.” P ja P s. 596.

Miten lohdullista onkaan lukea, että Saulin poika, Joonatan oli valinnut elämässään nöyrän Herran tien, eikä seurannut isänsä huonoa esimerkkiä. Hänen nuori sydämensä ”rakasti hartaasti puhtaasta sydäimestä” Israelin kansaa ja hän halusi taistella filistealaisia vastaan

Herran voimassa. (1. Sam.14 luku). Saul halusi mainetta ja kunniaa ja mahtavana itsekkyydessään vannotti valan ”Kirottu olkoon se mies, joka syö mitään ennen iltaa ja ennen kuin minä olen kostanut vihollisilleni.” (1. Sam. 14:24). Koko kansa oli ruokaa maistamatta, paitsi Joonatan tietämättömänä isänsä itsekkästä käskystä. Pian Joonatanin tietämättömyydestä kiiri tieto isänsä Saulin korviin ja hän langetti kuoleman tuomion vaikka oli kyseessä oma poikansa. Kansa rakasti oikeudenmukaisuutta ja **”hartaasti ja puhtaasta sydäimestä”** ei hyväksynyt kuninkaan tuomiota ja niin Joonatan sai jäädä henkiin. Näin Herra ”valitsi Israelin vapauttajaksi Joonatanin, kuninkaan pojan, joka pelkäsi Herraa.” P ja P s.609.

Jatkamme vielä Daavidista, joka voideltiin kuninkaaksi ja jolle kuninkuus ei mennyt päähän, vaan halusi olla kuuliainen Jumalalle. Monet epämiellyttävät tilanteet Saulin kanssa eivät katkeroitaneet häntä vaan aina hän vain jaksoi Saulia **”rakastaa hartaasti ja puhtaasta sydäimestä”**. Daavid ei muistellut pahalla edes Saulin sukuakaan vaan halusi tehdä laupeuden Joonatanin rammalle pojalle. ”Kun Mefiboset, Saulin pojan Joonatanin poika, tuli Daavidin tykö, lankesi hän kasvoillensa ja osoitti kunnioitusta. Niin Daavid sanoi: ”Mefiboset!” Hän vastasi: ”Tässä on palvelijasi.” Daavid sanoi hänelle: ”Älä pelkää, sillä minä teen sinulle laupeuden isäsi Joonatanin tähden, ja minä palautan sinulle isoisäsi Saulin kaiken maaomaisuuden, ja sinä saat aina aterioida minun pöydässäni.” Niin tämä kumarsi ja sanoi: ”Mikä on palvelijasi, että sinä käännyt minunlaiseni koiranraadon puoleen?” Sitten kuningas kutsui Siiban, Saulin palvelijan, ja sanoi hänelle: ”Kaiken, mikä on ollut Saulin ja koko hänen sukunsa omaa, minä annan sinun herrasi pojalle. Ja sinä poikinesi ja palvelijoinesi viljele hänelle sitä maata ja korjaa sato, että sinun herrasi pojalla olisi leipää syödä; kuitenkin saa Mefiboset, sinun herrasi poika, aina aterioida minun pöydässäni.” Ja Siiballa oli viisitoista poikaa ja kaksikymmentä palvelijaa. Siiba sanoi kuninkaalle: ”Aivan niin kuin herrani, kuningas, káskee palvelijaansa, on palvelijasi tekevä.” - ”Niin Mefiboset on syövä minun pöydässäni, niin kuin hän olisi kuninkaan poikia.” Ja Mefibosetilla oli pieni poika nimeltä Miika. Ja koko Siiban talonväki oli Mefibosetin palvelijoita. Ja Mefiboset asui Jerusalemissa,

koska hän aina söi kuninkaan pöydässä. Ja hän ontui kumpaakin jalkaansa.” (2. Sam. 9: 6-13).

Miten ihanaa onkaan lukea Pyhästä Raamatusta näin jaloja tekoja. Antakaamme mekin Jumalan Pyhän Hengen vaikuttaa ja ”**rakastakaamme toisiamme hartaasti ja puhtaasta sydäimestä**”, jotta saisimme ikuisen palkan, ihanan taivaskodin omaksemme, jossa kaikki on täydellistä!

Merja - sisar

Rukous.

**Sun rakkautes' on ihmeinen,
se syömme in rauhoittaa
ja uudelleen ja uudelleen
mun virheet unhoittaa.
On tyhjät aivan käteni.
Mä kaiken tuhlasin
ja nyt oon sairas, alaston
kun tulen takaisin.
Mua pue rakkaudellas!
Ees' säteen pienoisen
mun anna sitä heijastaa
luo toisen poloisen.**

Margit - sisko

**Hyvyys
Hyvyys sielun kukka jalo,
Sitä myöskin hoida sä,
Hyvyyttä kun muille jaat,
Parhaan osan itse saat.**

t. Jaana

Silloin Kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: 'Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille

valmistettuna maailman perustamisesta asti. Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne; minä olin alaston, ja te vaattetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni.' Matt. 25:34-36

- Ilmoituksia -

Kevätjuhlat 2-4.5.08

**Aihe: "Minä olen tie ja totuus ja elämä" Joh. 14:6
Luoksemme saapuu Pääkonferenssin
johtaja Idel Suarez**

Kesäjuhlat 13-15.6.08

**Aihe: "Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän." Luuk.
10:2**

Nuorisosapatteja

**"Jeesus ja Hänen opetuslapsensa": Tuomas Matt. 10:3
5.7.2008**

**"Jeesus ja Hänen opetuslapsensa": Matteus Matt. 10:3
2.8.2008**

Sydämellisesti tervetuloa!

nichts, sondern in
allen Dingen lasst
eure Glöck in Gebet
und Flehen mit
Dankagung vor
Gott kundsprechend!
Und der Friede
Gottes, der höher
ist als alle Vernunft,
bewahre eure
Herzen und Sinne in
Christus Jesus.

119 ΔΔ

Bulgariassa

